

Συνέπεια αυτού είναι ότι η πρόσληψη και ο διορισμός από την Επιτροπή υπερπόντιου υπαλλήλου της Ένωσης αποτελούν πρόσληψη έξωθεν των κοινοτικών οργάνων και ότι, ως εκ τούτου, δεν εμπίπτει στις αρμοδιότητες της Επιτροπής να εξετάσει ή, ενδε-

χομένως, να τροποποιήσει την κατάταξη του υπαλλήλου στην Ένωση, σύμφωνα με την οποία ο ενδιαφερόμενος κατετάγη όταν προσελήφθη ως μόνιμος υπάλληλος των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 27ης Μαρτίου 1990 *

Στην υπόθεση T-62/89,

José Manuel Pinto Teixeira, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Mbabane (Ζουαζιλάνδη), εκπροσωπούμενος από τον Edmond Lebrun, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Tony Bieber, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Sean van Raerenbusch, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής με τις οποίες, αντίστοιχα, ο προσφεύγων διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος και στη συνέχεια μόνιμος υπάλληλος, κατά το μέτρο που οι εν λόγω αποφάσεις καθορίζουν τον βαθμό και το κλιμάκιο του, με κατάταξη στον βαθμό A 6, κλιμάκιο 2,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους D. A. O. Edward, πρόεδρο τμήματος, R. Schintgen και R. García-Valdecasas, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 7ης Μαρτίου 1990,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Τα περιστατικά που απετέλεσαν την αιτία της προσφυγής

- 1 Σύμφωνα με σύμβαση εργασίας της 11ης Δεκεμβρίου 1987, ο προσφεύγων, José Manuel Pinto Teixeira, πορτογαλικής ιθαγενείας, προσελήφθη, από την 1η Φεβρουαρίου 1988, ως υπάλληλος της Association européenne pour la coopération (Ευρωπαϊκή Ένωση Συνεργασίας) (στο εξής: ΕΕΣ), διεθνή ένωση μη κερδοσκοπική, η οποία έχει συσταθεί σύμφωνα με τη βελγική νομοθεσία και αποκτήσει νομική προσωπικότητα με το βασιλικό διάταγμα της 15ης Σεπτεμβρίου 1964 (*Moniteur belge* 3. 10. 1964, σ. 10536). Ο προσφεύγων τέθηκε στη διάθεση των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προκειμένου να υπηρετήσει, ως σύμβουλος για τα προγράμματα κατασκευής οδών, γεφυρών και κτισμάτων, σε αντιπροσωπεία της Επιτροπής στις χώρες ΑΚΕ (Αφρική, Καραϊβική, Ειρηνικός), ΝΑΜ (Νότιος και Ανατολική Μεσόγειος) και ΛΑΑ (Λατινική Αμερική και Ασία).

Στην πραγματικότητα, η σύμβαση αυτή ουδέποτε εκτελέστηκε. Συγκεκριμένα, με έγγραφο της 7ης Ιανουαρίου 1988 του προϊσταμένου του τμήματος προσωπικού της Επιτροπής, προτάθηκε στον προσφεύγοντα να προσληφθεί ως μόνιμος υπάλληλός της. Με τηλετύπωμα που απέστειλε στις 13 Ιανουαρίου 1988, ο Pinto Teixeira αποδέχθηκε την πρόταση αυτή. Με πράξη της 10ης Μαΐου 1988, ο προσφεύγων διορίστηκε, από την 1η Φεβρουαρίου 1988, δόκιμος υπάλληλος της καθής, ως υπάλληλος διοικήσεως με βαθμό Α 7, κλιμάκιο 1.

Ο διορισμός αυτός έγινε κατ' εφαρμογή του κανονισμού (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 3018/87 του Συμβουλίου, της 5ης Οκτωβρίου 1987, για τη θέσπιση ειδικών και μεταβατικών μέτρων σχετικά με την πρόσληψη του προσωπικού των υπερπόντιων εδαφών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως Συνεργασίας ως υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: κανονισμός 3018/87).

- 2 Με έγγραφο της 28ης Απριλίου 1988, που πρωτοκολλήθηκε στις 16 Μαΐου 1988, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά την έννοια του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων κατά της από 10 Μαΐου 1988 αποφάσεως περί κατατάξεώς του, φρονώντας ότι δικαιούνταν να καταταγεί στον βαθμό Α 6, κλιμάκιο 2, με αναγνώριση χρόνου προϋπηρεσίας δώδεκα μηνών.
- 3 Η ένσταση αυτή απορρίφθηκε με απόφαση της Επιτροπής της 26ης Σεπτεμβρίου 1988, που κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα με έγγραφο της 13ης Οκτωβρίου 1988.
- 4 Ο προσφεύγων μονιμοποιήθηκε στη θέση που κατείχε με απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιανουαρίου 1989 η οποία ίσχυσε από την 1η Νοεμβρίου 1988.

Η διαδικασία

- 5 Υπ' αυτές ακριβώς τις συνθήκες, με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 30 Ιανουαρίου 1989, ο José Manuel Pinto Teixeira άσκησε την υπό κρίση προσφυγή κατά της Επιτροπής.
- 6 Ο προσφεύγων ζητεί από το Δικαστήριο:
 - 1) να δεχθεί τυπικά και ουσιαστικά την προσφυγή·
 - 2) κατά συνέπεια:
 - 2.1) να ακυρώσει τις αποφάσεις της καθής με τις οποίες, αντίστοιχα, διορίστηκε δόκιμος υπάλληλος και στη συνέχεια μόνιμος υπάλληλος, κατά το μέτρο που οι αποφάσεις αυτές καθορίζουν τον βαθμό και το κλιμάκιο του·
 - 2.2) να αποφανθεί ότι ο προσφεύγων δικαιούται να καταταγεί, με τις εν λόγω πράξεις διορισμού, στον βαθμό Α 6, κλιμάκιο 2, με αναγνώριση χρόνου προϋπηρεσίας στο κλιμάκιο αυτό δώδεκα μηνών·
 - 2.3) να ακυρώσει την απόφαση με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική του ένσταση που είχε πρωτοκολληθεί στις 16 Μαΐου 1988·

3) να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

7 Η καθής ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

2) να αποφανθεί κατά νόμο ως προς τα δικαστικά έξοδα.

8 Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη εξ ολοκλήρου ενώπιον του Δικαστηρίου. Το τελευταίο, με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, ανέθεσε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 1, της αποφάσεως του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988 περί ιδρύσεως Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

9 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Ζήτησε ωστόσο από τον γενικό γραμματέα του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να του παράσχει τη δυνατότητα να λάβει γνώση των στοιχείων περί των οποίων γίνεται ενδεχομένως μνεία στα πρακτικά σχετικά με τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3018/87 του Συμβουλίου, της 5ης Οκτωβρίου 1987. Σε απάντηση του αιτήματος αυτού, το Συμβούλιο διαβίβασε στο Πρωτοδικείο, με έγγραφο που κατατέθηκε στη γραμματεία στις 5 Μαρτίου 1990, το κείμενο μιας δηλώσεως της Επιτροπής που περιλαμβάνεται στα πρακτικά του Συμβουλίου, κατά την οποία αυτή ανέλαμβανε την υποχρέωση « να καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια » ώστε να προσληφθεί προσωπικό από υπηκόους των νέων κρατών μελών « κατά τέτοιο τρόπο ώστε να πραγματοποιηθεί η ευκταία γεωγραφική ισορροπία, λαμβανομένου ταυτόχρονα υπόψη και του συμφέροντος της υπηρεσίας. »

10 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 7 Μαρτίου 1990. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τις απόψεις τους και απάντησαν σε ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.

Επί της ουσίας

11 Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων προβάλλει έναν κύριο λόγο ακυρώσεως, αποτελούμενο από δύο σκέλη και αντλούμενο, όσον αφορά το πρώτο του σκέλος, από την παράβαση της αποφάσεως της Επιτροπής της 13ης Δεκεμβρίου 1985

περί θεσπίσεως ειδικών και προσωρινών μέτρων όσον αφορά τα κριτήρια που πρέπει να εφαρμόζονται για τον διορισμό σε βαθμό και την κατάταξη σε κλιμάκιο κατά την πρόσληψη των ισπανών και πορτογάλων υπηκόων λόγω της προσχωρήσεως της Ισπανίας και της Πορτογαλίας και, όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του, από την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, παραβίαση που προκύπτει από διαφορές ως προς τη μεταχείριση μεταξύ των υπηκόων των ιβηρικών κρατών.

- 12 Εξάλλου, ο προσφεύγων προβάλλει έναν επικουρικό λόγο ακυρώσεως αντλούμενο, όσον αφορά το πρώτο του σκέλος, από την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 5, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και, όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του, από την έλλειψη αντιστοιχίας μεταξύ της κατατάξεώς του και των καταλλήλων εν προκειμένω κριτηρίων.

Όσον αφορά τον κύριο λόγο

- 13 Ο προσφεύγων προσάπτει στην Επιτροπή ότι αποφάσισε την κατάταξή του στον βαθμό Α 7, κλιμάκιο 1, βάσει του κανονισμού 3018/87.
- 14 Ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως αυτής και την κατάταξή του στον βαθμό Α 6, κλιμάκιο 2, βάσει της προαναφερθείσας απόφασης της Επιτροπής της 13ης Δεκεμβρίου 1985, που ελήφθη κατ' εφαρμογήν του κανονισμού (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3517/85 του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 1985, για τη θέσπιση ειδικών και προσωρινών μέτρων σχετικά με την πρόσληψη υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με την ευκαιρία της προσχώρησης της Ισπανίας και της Πορτογαλίας (στο εξής: κανονισμός 3517/85).
- 15 Ο προσφεύγων παρατηρεί ότι με τη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 3018/87 υπογραμμίζεται ότι « η έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού δεν θίγει τα ειδικά και προσωρινά μέτρα που θεσπίστηκαν με τον κανονισμό (ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ) 3517/85, με σκοπό την πρόσληψη ισπανών και πορτογάλων υπηκόων ως υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ».
- 16 Η καθής υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλείται το δικαίωμα σωρευσεως των πλεονεκτημάτων της προσλήψεως σύμφωνα με τον κανονισμό 3018/87 με τα ειδικά ευεργετικά μέτρα που εφαρμόζονται όσον αφορά την κατάταξη των ισπανών και πορτογάλων υπηκόων που προσλαμβάνονται βάσει του κανονισμού 3517/85.

- 17 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο κανονισμός 3018/87, υπογραμμίζοντας ότι η έναρξη ισχύος του δεν θίγει τα ειδικά και προσωρινά μέτρα που έχουν καθοριστεί με τον κανονισμό 3517/85, αποσκοπεί να τονίσει την αυτοτέλεια των ειδικών και προσωρινών μέτρων προσλήψεως που θεσπίστηκαν για την πρόσληψη των υπερποντίων υπαλλήλων των κρατών ΑΚΕ, αφενός, έναντι των ειδικών και προσωρινών μέτρων που θεσπίστηκαν επ' ευκαιρία της προσχωρήσεως της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, αφετέρου.
- 18 Πρέπει να αναγνωριστεί ότι τα ειδικά και προσωρινά μέτρα προσλήψεως που αποτελούν το αντικείμενο εκάτερου των δύο αυτών κανονισμών ανταποκρίνονται σε ίδιους σκοπούς και αποτελούν, ως εκ τούτου, σύνολο αυτοτελών κανόνων.
- 19 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι ο υπάλληλος που προσελήφθη βάσει των ειδικών και προσωρινών μέτρων προσλήψεως που καθορίζει η μία από τις δύο ανωτέρω ρυθμίσεις δεν μπορεί να αξιώσει την υπέρ αυτού εφαρμογή, εν όλω ή εν μέρει, των ειδικών και προσωρινών μέτρων προσλήψεως που καθορίζει η άλλη ρύθμιση, δεδομένου ότι η ουσιώδης διαφορά μεταξύ των μέτρων προσλήψεως που αποτελούν το αντικείμενο και των δύο σχετικών ρυθμίσεων έγκειται στο γεγονός ότι οι διορισμοί βάσει του κανονισμού 3517/85 γίνονται κατόπιν διαγωνισμών, ενώ οι διορισμοί βάσει του κανονισμού 3018/87 πραγματοποιούνται κατόπιν γνώμης επιτροπής ad hoc.
- 20 Όπως αποδείχθηκε από τα στοιχεία της δικογραφίας, ο προσφεύγων ήταν απολύτως εν γνώσει, κατά τον χρόνο αποδοχής της σχετικής προτάσεως εργασίας, στις 13 Ιανουαρίου 1988, ότι η πρόσληψή του επρόκειτο να πραγματοποιηθεί βάσει του κανονισμού 3018/87 και δεν ζήτησε, πριν από την ανάληψη των καθηκόντων του, την επ' αυτού εφαρμογή των μέτρων προσλήψεως που αποτελούν το αντικείμενο του κανονισμού 3517/85.
- 21 Ως εκ τούτου, το πρώτο σκέλος του κυρίου λόγου ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 22 Επίσης, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ούτε το δεύτερο σκέλος του λόγου αυτού, που αντλείται από την αιτίαση περί παραβιάσεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, παραβιάσεως που απορρέει από την ύπαρξη διαφορών ως προς τη μεταχείριση μεταξύ υπηκόων των ιβηρικών κρατών, ανάλογα με το αν οι τελευταίοι προσλαμβάνονται βάσει του κανονισμού 3517/85 ή βάσει του κανονισμού 3018/87.

- 23 Πράγματι, οι συμφυείς σε καθένα από τα δύο συστήματα προσλήψεως ιδιαίτερότητες δικαιολογούνται από την αντικειμενική διαφορά καταστάσεως στην οποία βρίσκονται, αφενός, οι υπάλληλοι που προσλαμβάνονται στο πλαίσιο ενός συστήματος που αποσκοπεί στη μονιμοποίηση των πρώην υπαλλήλων της ΕΕΣ και εφαρμόζεται επί παντός υπαλλήλου υπηκόου κράτους μέλους και, αφετέρου, των ισπανών και πορτογάλων υπηκόων που προσλαμβάνονται βάσει του καθεστώτος παρεκκλίσεως που θεσπίστηκε επ' ευκαιρία της προσχωρήσεως της Ισπανίας και της Πορτογαλίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες.
- 24 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι ο κύριος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του επικουρικού λόγου

- 25 Προς στήριξη του πρώτου σκέλους του λόγου αυτού, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η κατάταξή του συνιστά δυσμενή σε βάρος του διάκριση σε σχέση με τη μεταχείριση που επιφυλάχθηκε στους συναδέλφους του που διορίστηκαν υπάλληλοι δυνάμει του ίδιου κανονισμού 3018/87 και κατετάγησαν στον βαθμό Α 7. Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η κατάταξή του δεν είναι σύμφωνη προς τα ενδεδειγμένα κριτήρια σχετικά με την ηλικία του (35 ετών), τη διάρκεια της επαγγελματικής του πείρας (11 χρόνια) και την πανεπιστημιακή του εκπαίδευση (5 χρόνια, με 1 επιπλέον έτος μεταπτυχιακών σπουδών). Τέλος, προσάπτει στην Επιτροπή ότι περιορίστηκε στο να σταθεροποιήσει απλώς τον βασικό του μισθό στην ΕΕΣ, χωρίς να ελέγξει αν το ύψος του μισθού αυτού είχε επηρεαστεί από νομική ή πραγματική πλάνη.
- 26 Η καθής απορρίπτει τα επιχειρήματα αυτά, επικαλούμενη συγκριτικό πίνακα των μονιμοποιηθέντων στις αρχές του 1988 υπαλλήλων βάσει του κανονισμού 3018/87. Προσθέτει ότι, δεδομένου ότι η πρόσληψη από την Επιτροπή των υπερπόντιων υπαλλήλων της ΕΕΣ αποτελεί πρόσληψη έξωθεν των κοινοτικών οργάνων, αυτή ερείδεται στις ειδικές διατάξεις παρεκκλίσεως οι οποίες αποκλείουν την εφαρμογή οποιασδήποτε άλλης διατάξεως.
- 27 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, το Πρωτοδικείο, προκειμένου να εκτιμήσει την ύπαρξη ενδεχομένης διακρίσεως σε βάρος του προσφεύγοντος, δεν μπορεί να λάβει υπόψη παρά μια παρόμοια προς την του προσφεύγοντος κατάσταση, δηλαδή, όσον αφορά την προκείμενη περίπτωση, την κατάταξη άλλων υπαλλήλων που μονιμοποιήθηκαν κατά την ίδια με αυτόν εποχή βάσει του κανονισμού 3018/87.

- 28 Από τα προσκομισθέντα στοιχεία, όπως αυτά προκύπτουν από τον συγκριτικό πίνακα που κατατέθηκε στη δικογραφία από την καθής, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η μεταχείριση που επιφυλάχθηκε στον προσφεύγοντα δεν ήταν δυσμενέστερη αυτής που έτυχαν οι συνάδελφοί του.
- 29 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του επικουρικού λόγου, πρέπει να αναγνωριστεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 3 του κανονισμού 3018/87, ο υπάλληλος που διορίζεται, δυνάμει του κανονισμού αυτού κατατάσσεται σε κατηγορία, βαθμό και κλιμάκιο των οποίων ο βασικός μισθός αντιστοιχεί με τον βασικό μισθό που είχε στην Ένωση. Κατ' εφαρμογή του κριτηρίου αυτού, ο προσφεύγων, ο οποίος είχε καταταγεί από την ΕΕΣ στον βαθμό ΙΙΙ, κλιμάκιο 3, νομίμως κατετάγη στον βαθμό Α 7, κλιμάκιο 1, της Επιτροπής.
- 30 Όπως επισημάνθηκε ανωτέρω, κατά την εξέταση του κύριου λόγου ακυρώσεως, μόνο οι διατάξεις του κανονισμού 3018/87 εφαρμόζονται στον προσφεύγοντα. Ως εκ τούτου, δεν υφίσταται κανένα άλλο κριτήριο κατατάξεως το οποίο θα μπορούσε να έχει παραβιαστεί από την απόφαση περί κατατάξεως του προσφεύγοντος.
- 31 Τέλος, όσον αφορά την προβαλλόμενη υποχρέωση της Επιτροπής να ελέγξει την κατάταξη του προσφεύγοντος στην ΕΕΣ, πρέπει να υπομνηστεί ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει, στο πλαίσιο διαφόρων υποθέσεων (βλέπε την απόφαση της 11ης Ιουλίου 1985, Appelbaum κατά Επιτροπής, 119/83, Συλλογή 1985, σ. 2447· την απόφαση της 11ης Ιουλίου 1985, Salerno και λοιποί κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, 87/77, 130/77, 22/83, 9/84 και 10/84, Συλλογή 1985, σ. 2523· την απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 1988, De Szy-Tarisse και Feyaerts κατά Επιτροπής, 314/86 και 315/86, Συλλογή 1988, σ. 6013· την απόφαση της 13ης Ιουλίου 1989, Alexis και λοιποί κατά Επιτροπής, 286/83, Συλλογή 1989, σ. 2445· την απόφαση της 13ης Ιουλίου 1989, Jaeger κατά Επιτροπής, 161/86, Συλλογή 1989, σ. 2467), ότι η ΕΕΣ αποτελεί ένωση διεπόμενη από τη βελγική νομοθεσία και δεν μπορεί, ως εκ τούτου, να θεωρηθεί ως διοικητική μονάδα της Επιτροπής.
- 32 Εξ αυτού έπεται ότι η πρόσληψη και ο διορισμός του προσφεύγοντος διενεργήθηκαν έξωθεν των κοινοτικών οργάνων και ότι, ως εκ τούτου, δεν εμπίπτει στις αρμοδιότητες της Επιτροπής να εξετάσει ή, ενδεχομένως, να τροποποιήσει την κατάταξη του προσφεύγοντος στην ΕΕΣ.
- 33 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι ούτε ο επικουρικός λόγος είναι βάσιμος.

34 Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

35 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται, *mutatis mutandis*, επί του Πρωτοδικείου δυνάμει του άρθρου 11 της προαναφερθείσας απόφασης του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1988, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Ωστόσο, σύμφωνα με το άρθρο 70 του εν λόγω κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Edward

Schintgen

García-Valdecasas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Μαρτίου 1990.

Ο γραμματέας

H. Jung

Ο πρόεδρος

D. A. O. Edward